

Sygn. akt VII U 4459/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Synak

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy (...) Federacji (...), (...) Wojewódzkiego Związku (...)

z udziałem S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość należności z tytułu składek wobec S. K.

na skutek odwołania (...) Federacji (...), (...) Wojewódzkiego Związku (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 8 sierpnia 2017r. nr (...)

oraz z dnia 8 sierpnia 2017r. nr (...)

I. oddała odwołania;

II. zasądza od (...) Federacji (...) na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądza od (...) Wojewódzkiego Związku (...) na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 4459/17

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż ubezpieczony S. K. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek **(...) Wojewódzkiego Związku (...) z siedzibą w G.** podlega ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, w okresie od 1 marca 2016 roku do 30 kwietnia 2016 roku, przy czym podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc marzec 2016 roku i kwiecień 2016 roku wynoszą o zł.

Decyzją nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, iż ubezpieczony S. K. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek **(...) Federacji (...) z siedzibą w G.** podlega ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, w okresach od 1 września 2016 roku do 31 października 2016 roku oraz od 1 grudnia 2016 roku do 20 grudnia 2016 roku, przy czym podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wynoszą: za wrzesień 2016 roku kwotę 341,06 zł brutto, za październik 2016 roku kwotę 0 zł oraz za grudzień 2016 roku kwotę 1.500 zł brutto.

W odwołaniach od powyższych decyzji płatnicy składek **(...) Federacja (...) z siedzibą w G.** oraz **(...) Wojewódzki Związek (...) z siedzibą w G.** domagali się ich uchylecia, zarzucając naruszenie art. 9 ust. 1a ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 ze zm.) oraz zasądzenia na ich rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2018 roku pełnomocnik odwołujących się podtrzymał stanowisko w sprawie, wnosząc o zmianę zaskarżonych decyzji.

W odpowiedzi na odwołania pozwany wniósł o ich oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, w oparciu o wartość przedmiotu sporu oraz odrębnie od każdej ze spraw.

Sprawy z odwołań od obydwu decyzji zostały połączone celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. (vide : zarządzenie z dnia 09 października 2017r.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. K. od 2012 roku uczestniczy w (...) Federacji (...) jako koordynator wojewódzki w programie siatkarskim ośrodków szkolnych, każdorazowo zawierając umowy zlecenia.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonego w charakterze strony – protokół elektroniczny – k. 78, protokół skrócony – k. 73 – 77.

W dniu 1 marca 2016 roku ubezpieczony zawarł z **(...) Wojewódzkim Związkiem (...) z siedzibą w G.** umowę zlecenia nr (...), w której zobowiązał się do przygotowania organizacyjno – finansowego poszczególnych zadań, współpracy organizacyjnej, sporządzenia sprawozdań z poszczególnych etapów rozgrywek mini siatkówki chłopców i dziewcząt w kategorii 2, 3, 4 „Kinder + Sport”, w terminie od 1 marca 2016 roku do 31 maja 2016 roku, za wynagrodzeniem 1.500 zł.

Umowa powyższa zawiera nadrukowany rachunek z 20 czerwca 2018 roku, z wyszczególnioną kwotą 1.500 zł tytułem wynagrodzenia brutto, w tym m.in. z wyszczególnioną kwotą składki zdrowotnej. Rachunek nie zawiera żadnej kwoty tytułem składek na ubezpieczenia społeczne.

Do powyższej umowy ubezpieczony załączył oświadczenie, że zarabia powyżej najniższej krajowej (1.850 zł) i nie wnosi o objęcie ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania umowy zlecenia.

Dowód: kserokopia umowy wraz z rachunkiem – k. 57 akt sprawy, kserokopia oświadczenia – zgłoszenie – k. 58 akt sprawy.

W wyniku weryfikacji dokumentów ubezpieczeniowych, pozyskanych z Centralnej Bazy Danych Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS, złożonych przez płatnika składek **(...) Wojewódzki Związek (...) z siedzibą w G.**, pozwany ustalił, iż S. K. nie został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia, umowy agencyjnej, bądź innej umowy o świadczenie usług **w okresie od 1 marca 2016 roku do 30 kwietnia 2016 roku.**

Pozwany zidentyfikował zgłoszenie S. K. wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego za okres od 1 marca 2016 roku do 31 maja 2016 roku oraz składane przez płatnika raporty za ww. ubezpieczonego z wykazanim kodem tytułu ubezpieczenia osoby wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług, z pracą wykonywaną w

siedzibie lub w miejscu prowadzenia działalności zleceniodawcy, w którym płatnik wykazuje podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W maju 2016 roku S. K. miał inny tytuł do ubezpieczeń społecznych i osiągnął wynagrodzenie wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 1 września 2016 roku ubezpieczony S. K. zawarł z (...) **Federacja (...) z siedzibą w G.** umowę zlecenia, na podstawie której zobowiązał się do koordynacji szkolenia sportowego juniorów młodszych w województwie p. w piłce siatkowej kobiet i mężczyzn. Za pracę w okresie **od 1 września 2016 roku do 31 października 2016 roku** strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 1.500 zł.

Umowa powyższa zawiera nadrukowany rachunek z 31 października 2016 roku na kwotę 1.500 zł brutto tytułem wynagrodzenia za wykonaną pracę, w tym składka na ubezpieczenie emerytalne o zł, na ubezpieczenie rentowe o zł, na ubezpieczenie zdrowotne 135 zł.

Na drugiej stronie umowy zlecenia ubezpieczony oświadczył, iż zawarł umowę zlecenia z (...) w W. na okres od 1 września 2016 roku do 3 grudnia 2016 roku, na kwotę 1.851 zł brutto i z tego tytułu odprowadzane są przez płatnika składki na ubezpieczenia społeczne.

Dowód: kserokopia umowy wraz z rachunkiem i drugostronnym oświadczeniem – k. 52 – 52 verte akt sprawy.

W dniu 31 października 2016 roku ubezpieczony S. K. zawarł z (...) **Federacja (...) z siedzibą w G.** umowę zlecenia, na podstawie której zobowiązał się do koordynacji szkolenia sportowego w ramach realizowanych przez (...) programów budżetu podstawowego, dyscyplin strategicznych (...) kadry młodzieżowej w piłce siatkowej kobiet i mężczyzn. Za pracę w okresie od 1 listopada 2016 roku do 20 grudnia 2016 roku strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 1.500 zł.

Również powyższa umowa zawiera nadrukowany rachunek z 20 grudnia 2016 roku na kwotę 1.500 zł brutto tytułem wynagrodzenia za wykonaną pracę, w tym składka na ubezpieczenie emerytalne o zł, na ubezpieczenie rentowe o zł, na ubezpieczenie zdrowotne 135 zł.

Na drugiej stronie powyższej umowy zlecenia ubezpieczony oświadczył, iż zawarł umowę zlecenia z (...) w W. na okres od 1 września 2016 roku do 3 grudnia 2016 roku, na kwotę 1.851 zł brutto i z tego tytułu odprowadzane są przez płatnika składki na ubezpieczenia społeczne.

Dowód: kserokopia umowy wraz z rachunkiem i drugostronnym oświadczeniem – k. 53 – 53 verte akt sprawy.

Również w wyniku weryfikacji dokumentów ubezpieczeniowych, pozyskanych z Centralnej Bazy Danych Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS, złożonych przez płatnika składek (...) **Federację (...) z siedzibą w G.**, pozwany ustalił, iż S. K. nie został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia, umowy agencyjnej, bądź innej umowy o świadczenie usług w okresach **od 1 września 2016 roku do 31 października 2016 roku oraz od 1 grudnia 2016 roku do 20 grudnia 2016 roku.**

Pozwany zidentyfikował zgłoszenie S. K. wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego za okres od 1 września 2016 roku do 20 grudnia 2016 roku oraz składane przez płatnika raporty za ww. ubezpieczonego z wykazanim kodem tytułu ubezpieczenia osoby wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług, z pracą wykonywaną w siedzibie lub w miejscu prowadzenia działalności zleceniodawcy, w którym płatnik wykazuje podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W listopadzie 2016 roku S. K. miał inny tytuł do ubezpieczeń społecznych i osiągnął wynagrodzenie wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia.

Okoliczności bezsporne.

Rozliczenie ubezpieczonego z (...) Wojewódzkim Związkiem (...) z tytułu zawartej umowy zlecenia wyglądało w ten sposób, że ubezpieczony realizował umowę od początku 2016 roku, natomiast wynagrodzenie z umowy zostało mu wypłacone w całości w maju 2016 roku za okres od stycznia 2016 roku do kwietnia 2016 roku, przy czym ubezpieczony co miesiąc rozliczał się z pracy, składając raporty co miesiąc w ustalonym systemie.

Również rozliczenie ubezpieczonego z (...) Federacją (...) z siedzibą w G. z umów następowało po ich wykonaniu w całości.

Ubezpieczony S. K. pobiera emeryturę nauczycielską, przy czym zwraca się do pozwanego z wnioskami o jej przeliczenie z uwzględnieniem składek z umów cywilnoprawnych.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonego w charakterze strony – protokół elektroniczny – k. 78, protokół skrócony – k. 73 – 77.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym ubezpieczeniowych, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanowiło również przesłuchanie ubezpieczonego S. K. w charakterze strony, które Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie zgodnym z dokumentami w aktach sprawy, z których wprost wynika w jaki sposób zostały ukształtowane umowy zawarte z (...) Związkiem (...) co do sposobu regulowania przez kontrahenta zobowiązań finansowych z nich wynikających. Istotne jest, iż przychód stanowiący podstawę wymiaru składek za cały okres umowy został wypłacony nie za poszczególne miesiące, jak dowodził tego ubezpieczony, ale jednorazowo. Jak wynika z umowy wartość wynagrodzenia stanowi jedna kwota, sposób jej ustalenia, wskazywany przez ubezpieczonego tj. po 2.500 zł za miesiąc, pozostaje okolicznością leżącą poza przedmiotowym sporem. W zakresie ubezpieczeń społecznych decydujące znaczenie ma bowiem fakt uzyskania przychodu w konkretnym momencie, jako podstawa wymiaru składek. Powyższe koresponduje też z deklaracją ZUS złożoną przez (...) Związek (...). Ewentualne negatywne następstwa tak ukształtowanej umowy, której de facto strona poprzez jej akceptację podpisem nie kwestionowała, pozostają, wbrew twierdzeniom skarżących, poza oceną Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 ze zm., dalej: ustawa), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4. W myśl art. 13 ust. 2 ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby wykonujące pracę nakładczą oraz zleceniobiorcy - od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Przepis art. 9 ust. 2c ustawy stanowi, iż osoba, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4, której podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w danym miesiącu jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a, spełniająca warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym również z innych tytułów. Zasady tej nie stosuje się, jeżeli łączna podstawa wymiaru składek z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4, lub z innych tytułów osiąga kwotę określoną w art. 18 ust. 4 pkt 5a.

W myśl art. 46 ust. 1 ustawy, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Art. 47 ust. 1 ustawy stanowi, iż płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż: 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie; 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych; 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do interpretacji przepisu art. 9 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 ze zm.) – dotyczącego zbiegu tytułów do ubezpieczenia.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt I UK 484/12 wskazał, że przepis art. 9 ww. ustawy reguluje generalnie instytucję zbiegu tytułów objęcia ubezpieczeniem społecznym i określa, w jaki sposób taki zbieg przekłada się na zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym z każdego z tytułów. Zbieg tytułów ubezpieczenia występuje, gdy jedna osoba wykonuje kilka rodzajów działalności, z którymi wiąże się obowiązek ubezpieczenia społecznego (art. 6 ww. ustawy). W doktrynie funkcjonuje podział obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowych na dwie kategorie - „tytuły bezwzględne” i „tytuły ogólne”. W przypadku tytułów bezwzględnych nigdy nie może dojść do zwolnienia z obowiązku ubezpieczenia, zaś w przypadku tytułów ogólnych istnieje taka możliwość, a ubezpieczenie może mieć ewentualnie dobrowolny charakter. Do tytułów bezwzględnych należą tytuły ubezpieczenia wymienione w art. 9 ust. 1 ww. ustawy, tj. te, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21 ww. ustawy. Pozostałe tytuły, niewymienione w przepisie art. 9 ust. 1 ww. ustawy, są kwalifikowane jako ogólne tytuły ubezpieczenia. Art. 9 ust. 1 ww. ustawy wprowadza zasadę, zgodnie z którą w przypadku zbiegu u danej osoby kilku tytułów bezwzględnych ubezpieczenia, dochodzi do kumulacji obowiązków ubezpieczenia z tych tytułów, co oznacza powstanie obowiązku odprowadzania składek od każdej z tych działalności zarobkowych. W sytuacji natomiast zbiegu tytułu bezwzględnego z tytułem ogólnym obowiązek ubezpieczenia powstaje co do zasady tylko z tytułu bezwzględnego. Zasada ta nie ma charakteru bezwzględnego. Odstępstwo od niej wprowadza art. 9 ust. 1a ww. ustawy, zgodnie z którym ubezpieczeni wymienieni w art. 9 ust. 1 ww. ustawy, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego lub wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ww. ustawy, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1b i art. 16 ust. 10a ww. ustawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, ustawodawca, posługując się w art. 9 ust. 1a ww. ustawy pojęciem „podstawy wymiaru składek”, posługuje się nim w innym znaczeniu niż w art. 18 ust. 1 ww. ustawy. Sąd Najwyższy zwrócił przede wszystkim uwagę, że art. 9 ust. 1a ww. ustawy został umieszczony w rozdziale drugim ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, który reguluje zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym. Zasady ustalania składek na ubezpieczenia społeczne (w tym podstaw ich wymiaru) zostały zaś uregulowane odrębnie w rozdziale trzecim ustawy. Czym innym jest podleganie ubezpieczeniom społecznym a czym innym ustalanie wysokości składek ubezpieczeniowych i związane z tym ustalanie podstawy ich wymiaru. Dopiero stwierdzenie podlegania ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu i rentowym) na zasadach określonych w rozdziale drugim ww. ustawy rodzi prawo do ustalenia składek na te ubezpieczenia. Zdaniem Sądu Najwyższego, ustawodawca, stanowiąc normę art. 9 ust. 1a ww. ustawy, nie miał zamiaru obciążyć pracownika wykonującego pracę w ramach ważnie zawartego stosunku pracy dodatkowym poważnym zobowiązaniem o charakterze fiskalnym - jakim jest niewątpliwie obowiązek zapłaty składek ubezpieczeniowych z tytułu objęcia dodatkowo z mocy prawa innym tytułem ubezpieczenia - tylko dlatego, że wbrew treści stosunku pracy pracodawca z naruszeniem prawa nie realizuje względem niego obowiązku wypłaty wypracowanego wynagrodzenia w ustalonej wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia. Sąd ten wskazał również, że przeciwnego wniosku nie może uzasadniać powołanie się na sam cel fiskalny związany z

funduszami ubezpieczeniowymi, bowiem dochodziłoby wówczas do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. W ocenie Sądu Najwyższego nie można uznać za zgodną z tą zasadą sytuacji objęcia przez organ państwa pracownika - realizującego obowiązki pracownicze w ramach ważnie zawartej umowy o pracę z ustalonym wynagrodzeniem w wysokości wyższej niż minimalne wynagrodzenie, pozostającego w przekonaniu, że w świetle prawa ubezpieczeń społecznych podlega ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu (art. 9 ust. 1 ww. ustawy) - ex lege ubezpieczeniom społecznym z innego jeszcze tytułu, co rodzi po jego stronie dodatkowe konkretne obciążenie fiskalne w postaci składek. Reasumując, zdaniem Sądu Najwyższego, należy rozdzielić samą instytucję podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu i rentowemu) od instytucji następczego ustalania wysokości składek oraz ich podstawy wymiaru (wyrok Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt I UK 484/12, lex numer 1308055).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia społecznego z każdą umową zlecenia, a zatem zasadą jest, że zleceniobiorca podlega ubezpieczeniom społecznym. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja zbiegu tytułów ubezpieczeń, przewidziana w art. 9 ustawy.

Jednakże nie sposób pominąć faktu, prawidłowo sygnalizowanego w zaskarżonych decyzjach przez organ rentowy, iż od 1 stycznia 2016 roku nastąpiły zmiany w sposobie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia (vide: ustawa o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 23 października 2014 r. - Dz.U. z 2014 r. poz. 1831, a w szczególności cytowany powyżej art. 9 ust. 2c).

Od tej daty, tj. od 1 stycznia 2016 roku, zmiany polegają na tym, że ubezpieczony musi osiągnąć z umowy zlecenia co najmniej minimalne wynagrodzenie, żeby móc z kolejnych umów zawartych w tym samym okresie podlegać wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu, czyli muszą zaistnieć przesłanki do stwierdzenia, iż strona legitymuje się przy zawieraniu kolejnych umów z innymi podmiotami skutecznym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Wbrew oświadczeniu, ubezpieczony S. K. nie osiągał minimalnego wynagrodzenia zawierając w dniu 1 marca 2016 roku z (...) Wojewódzkim Związkiem (...) z siedzibą w G. umowę zlecenia nr (...).

Także zawierając umowę zlecenia w dniu 1 września 2016 roku z (...) Federacją (...) z siedzibą w G. ubezpieczony nie osiągał jednocześnie z umowy zlecenia z (...) w W., zawartej na ten sam okres od 1 września 2016 roku do 3 grudnia 2016 roku wynagrodzenia minimalnego, bowiem zostało ono określone w kwocie 1.851 zł brutto za cały powyższy okres.

Również zawierając umowę zlecenia w 31 października 2016 roku z (...) Federacją (...) z siedzibą w G. na okres od 1 listopada 2016 roku do 20 grudnia 2016 roku nie osiągał z umowy zlecenia z (...) w W. kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Ubezpieczony S. K. nie spełniał zatem przesłanki z art. 9 ust. 2c ustawy, bowiem nie osiągał z umowy zlecenia co najmniej minimalnego wynagrodzenia, żeby móc w oparciu o kolejne umowy zlecenia – z 1 marca 2016 roku, 1 września 2016 roku i 31 października 2016 roku - podlegać wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Z powyższych względów zaskarżone decyzje pozwanego są prawidłowe. Płatnik składek bowiem powinien każdego miesiąca rozliczeniowego sprawdzać, czy w przypadku ubezpieczonego jako zleceniobiorcy istnieje podstawa do zastosowania art. 9 ustawy, a w sytuacji, gdy brak jest podstawy do zastosowania zbiegu, zgłosić zleceniobiorcę do ubezpieczeń społecznych i uiścić składki. Bazowanie na oświadczeniu ubezpieczonego w przypadku jego wadliwości nie stanowi przesłanki egzoneracyjnej w zakresie odpowiedzialności płatnika składek za prawidłowość składanych deklaracji ubezpieczeniowych. Kwestia uzyskania przychodu stanowi okoliczność obiektywną, która podlega weryfikacji.

W związku z tym, Sąd w punkcie I wyroku, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi przepisami, oddalił odwołania, nie znajdując podstaw do ich uwzględnienia.

W punkcie II i III wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 k.p.c. oraz na podstawie § 9 ust § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1804, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania), biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia , zasądzając od każdego ze skarżących po 180 zł z uwagi na połączenie obydwu spraw w postępowaniu sądowym jedynie formalnie .

SSO Monika Popielińska